

Sygn. akt VIII Ka 855/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 listopada 2013 r.

Sąd Okręgowy w Białymstoku VIII Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Marek Wasiluk

Protokolant: Agnieszka Malewska

przy udziale Prokuratora Elżbiety Korwell

po rozpoznaniu w dniu 22 listopada 2013 roku

sprawy M. J. oskarżonego z art. 177 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 19 września 2013 roku, sygn. akt III K 536/13;

I. Wyrok w zaskarżonej części zmienia w ten sposób, że:

- w punkcie II rozstrzygnięcia za podstawę prawną oddania oskarżonego pod dozór kuratora w okresie próby warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności w miejsce art. 73 § 2 k.k. przyjmuje art. 73 § 1 k.k.

II. W pozostałym zakresie wyrok w zaskarżonej części utrzymuje w mocy.

I. Zwalnia oskarżonego od ponoszenia opłaty i od pozostałych kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając nimi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

M. J. został oskarżony o to, że:

w dniu 10 kwietnia 2013 roku około godz. 15.25 w S. na ul. (...) nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że kierując samochodem marki F. (...) o numerach rejestracyjnych (...) jadąc ulicą (...) w kierunku B. nie zauważył rozpoczętego i sygnalizowanego manewru skrętu w lewo wykonywanego przez poprzedzający go samochód marki C. S. P. o numerach rejestracyjnych (...), podejmując w tym samym czasie manewr wyprzedzania trzech poprzedzających go pojazdów, w wyniku czego uderzył w lewy bok skręcającego samochodu C., skutkiem czego pasażerka C. M. R. doznała obrażeń ciała w postaci stłuczenia powierzchniowego okolicy głowy, okolicy łędźwiowo-krzyżowej lewej i przedramienia lewego, podejrzenia złamania nosa oraz uszkodzenia siekaczy przednich, co spowodowało naruszenie czynności narządów ciała określone w art. 157 § 1 k.k.

tj. o czyn z art. 177 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Białymstoku wyrokiem z dnia 19 września 2013 roku oskarżonego M. J. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na mocy art. 177 § 1 k.k. skazał go i wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności.

Na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 2 k.k., art. 73 § 2 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił oskarżonemu na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata, oddając go w tym czasie pod dozór kuratora.

Na mocy art. 46 § 1 k.k. zasądził od oskarżonego tytułem częściowego zadośćuczynienia na rzecz pokrzywdzonej M. R. kwotę 1.000 (jednego tysiąca) złotych.

Zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) złotych tytułem opłaty oraz obciążył go pozostałymi kosztami procesu w kwocie 186, 34 (sto osiemdziesiąt sześć i 34/100) złotych.

Powyższy wyrok, na zasadzie art. 425 § 1 i 2 k.p.k., art. 444 k.p.k., w części dotyczącej orzeczenia o karze na korzyść oskarżonego zaskarżył prokurator.

Powołując się na przepisy art. 427 § 1 i 2 k.p.k., art. 437 § 1 i 2 k.p.k. i art. 438 pkt 1 k.p.k. zarzucił powyższemu wyrokowi obrazę przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 73 § 2 k.k., poprzez wskazanie tego przepisu jako podstawy oddania pod dozór kuratora młodocianego skazanego za popełnienie przestępstwa nieumyślnego, podczas gdy przepis ten ma zastosowanie jedynie w sytuacji skazania młodocianego sprawcy za przestępstwo umyślne, a zatem podstawę oddania skazanego M. J. pod dozór kuratora winien stanowić przepis art. 73 § 1 k.k.

Wskazując na powyższy zarzut prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez przyjęcie podstawy oddania oskarżonego pod dozór kuratora art. 73 § 1 k.k. w miejsce art. 73 § 2 k.k. oraz o utrzymanie w mocy wyroku w pozostałym zakresie.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja prokuratora jako zasadna zasługuje na uwzględnienie.

Nie kwestionując prawidłowości poczynionych przez Sąd Rejonowy ustaleń faktycznych, jak również prawidłowości rozstrzygnięcia co do uznania winy oskarżonego w zakresie przypisanego mu czynu oraz prawidłowości przyjętej kwalifikacji prawnej Sąd Okręgowy podzielił zarzut i wywody apelacji prokuratora, iż Sąd I instancji dopuścił się obrazy art. 73 § 2 k.k.

Nie budzi przy tym zastrzeżeń rodzaj wymierzonej oskarżonemu kary, jej wysokość oraz kwota orzeczonego zadośćuczynienia na rzecz pokrzywdzonej. Sąd Rejonowy zasadnie też uznał, że wobec oskarżonego można sformułować pozytywną prognozę co do tego, iż M. J. pomimo niewykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności nie popełni ponownie przestępstwa, co w konsekwencji skutkowało decyzją o warunkowym zawieszeniu wykonania kary jednego roku pozbawienia wolności. Za prawidłową trzeba również przyjąć decyzję o oddaniu oskarżonego pod dozór kuratora, co niewątpliwie wzmocni skutek oddziaływań wychowawczych w kierunku przestrzegania przez oskarżonego porządku prawnego w przyszłości. Zgodzić się jednak należy z zarzutem i wywodami apelującego, iż w przedmiotowej sprawie Sąd Rejonowy oddając oskarżonego pod dozór kuratora przyjął niewłaściwą podstawę prawną.

Niewątpliwie bowiem umknęło uwadze Sądu I instancji, że w przypadku skazania sprawcy za przestępstwo nieumyślne dozór kuratora w okresie warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności jest fakultatywny. Podstawę prawną warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności stanowi wówczas art. 73 § 1 k.k. Przepis art. 73 § 2 k.k. rodzi obowiązek oddania pod dozór kuratora w razie skazania młodocianego sprawcy za przestępstwo umyślne.

W niniejszej sprawie wprowadzenie oddania pod dozór kuratora jest fakultatywne to jednak, jak wskazano wyżej zasadnie tego rodzaju instytucja została wobec oskarżonego zastosowana. M. J. był już karany i dozór kuratora winien zdyscyplinować jego postawę w celu zwiększenia efektywności kary pozbawienia wolności wymierzonej z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Skoro zatem Sąd I instancji oddał oskarżonego M. J. pod dozór kuratora przy przyjęciu niewłaściwej podstawy prawnej, rozstrzygnięcie w tym zakresie należało skorygować, co też uczynił Sąd Okręgowy zmieniając zaskarżony wyrok w tym zakresie.

Nie stwierdzając innych uchybień, które mogłyby mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku, orzeczono jak w pkt II sentencji niniejszego wyroku.

Kierując się względami słuszności, w szczególności biorąc pod uwagę istotę zmian dokonanych w rozstrzygnięciu Sądu Rejonowego, na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 634 kpk Sąd Okręgowy zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.